

Richard Schwartz

De Godenoorlogen
Tweede boek – De Witte Vlam

Vertaald door Olga Groenewoud

© 2012 by Piper Verlag GmbH, München

© 2016 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh ~ Sijthoff B.V., Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *Die Götterkriege. Die Weisse Flamme*

Vertaling: Olga Groenewoud

Omslagontwerp: Karel van Laar

Omslagillustratie: Guter Punkt GmbH Co KG

NUR 334

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

*Voor mijn vrienden
Gilbert, Andreas, Stefan en Uwe*

Wat voorafging

Desina's benoeming tot nieuwe keizerin van Askir is nog maar net door de kroonraad bevestigd of er wordt een aanslag gepleegd op Havald van Thurgau, de engel van Soltar die de hoop van de wereld moet verdedigen tegen het kwaad van de god Omagor dat de kop weer opsteekt. Bij de aanslag valt zijn banzwaard Zielentrekker in handen van de vijand. Gevangen op de grens tussen leven en dood wordt Havald opgebaard in de tempel van Soltar te Askir, waar de priesters in een visioen vernemen dat hij weer zal ontwaken zodra het goddelijke zwaard bij hem terugkeert.

Leandra, de pas gekroonde koningin van Illian, gaat met priester Gerlon op weg naar de door Thalak bezette Zuidrijken om Zielentrekker op te sporen. De kroonstad Illian kan alleen via een magische poort worden bereikt, maar om daar gebruik van te kunnen maken moet eerst de wereldstroom worden omgeleid, een lastige taak waarbij Leandra en Gerlon worden bijgestaan door zwaardmajoor Blix, de donkerelfin Zokora en de oude Enke, een geheimzinnige heks.

Meesterdief Wezel verneemt van zijn vroegere pleegzusje Marla dat de naamloze god, wiens hogepriesteres zij is, niet de god van het absolute kwaad is maar die van de vrije wil, en dat hij samen met de drie-eenheid Soltar, Boron en Astarte de strijd wil aangaan tegen Omagor. Marla haalt Wezel over met haar een hachelijke reis te ondernemen naar de nachtmerries van de mensen om de ziel van Varosch, de meesterboogschutter, te redden. Bovendien willen ze verhinderen dat het plan van de drie-eenheid om Leandra te laten doden wordt gerealiseerd. Onderweg ontmoeten ze echter de wolf, de oude god van de Zuidrijken, en verliezen daardoor te veel tijd. Varosch' ziel weten ze nog te

redden, maar ze kunnen niet meer verhinderen dat Zokora en hij in handen vallen van de donkere elfen, die Zokora's optreden als verraad aan hun stam beschouwen.

Ondertussen slagen Leandra en haar metgezellen erin de wereldstroom om te leiden. Daarbij worden ze echter gevangengenomen door krijgsvorst Corvulus, de man die ook achter de aanslag op Havald zit en die bovendien Zielentrekker bij zich draagt. Hij wil Leandra naar zijn vader brengen, de necromantenkeizer Kolaron Malorbian, die de ambitie heeft Omagor op te volgen als de donkere god. Eerst berooft hij haar echter tijdens een rituele foltering van haar magie en verbant die naar een kristal om er zelf gebruik van te kunnen maken.

De vijfde lans van het tweede legioen daagt ondertussen het vijandelijke leger uit, ook al heeft dat een enorme numerieke overmacht. De piraat Marcus weet zwaardmajoor Blix en een deel van de metgezellen te bevrijden, waardoor de vijfde lans nog net op tijd onder het commando van de zwaardmajoor het gevecht tegen de vijand kan aangaan.

Als de uil Asela door een magische poort naar Illian reist om Leandra te bevrijden, treft ze de koningin en de jonge priester Gerlon bewusteloos aan. Wezel en Marla hadden het banzwaard Zielentrekker van krijgsvorst Corvulus weten af te pakken om het vervolgens, in overeenstemming met de profetie, in de hand van de priester te stoppen. Asela neemt koningin Leandra en Gerlon mee terug naar de vesting van het legioen, Wezel en Marla blijven achter in de belegerde stad. Als priester Gerlon het zwaard in Havalds handen legt, wordt de profetie vervuld. Eenmaal ontwaakt lijkt Havald, de strijder van de god Soltar, echter niet meer te weten wie hij is.

1 In den vreemde

‘Ooit dacht ik dat ik rijk was,’ zei Wezel terwijl hij de verschrompelde winterappel in twee helften sneed. De ene helft gaf hij aan Marla. ‘Deze appel heeft me twee zilverstukken gekost en op de markt zag ik een jongen die verse ratten aanbood. Vijf stuks, goed doorbakken en keurig onthaard, voor een halve kroon.’ De rat op Marla’s schouder piepte, hield zijn kopje scheef en schudde zich uit alsof hij geschokt was door Wezels woorden.

‘Ze noemen mij vaak een magere lat,’ ging Wezel verder en hij wees met het stuk appel in zijn hand tersluiks naar de andere gasten die deze ochtend de gelagkamer van De Elfenmeid bevolkten, ‘maar als ik hier eens om me heen kijk, voel ik me bijna dik. En schuldig.’

‘De stad wordt al drie maanden belegerd,’ zei Marla terwijl ze een stukje van haar appel afbrak om aan haar rat te voeren. Ze keek steeds om zich heen, maar niemand leek veel aandacht te schenken aan de donkerharige schoonheid en haar gezelschap. ‘Dit is nog maar het begin, het zal nog erger worden.’ Ze keek hem vragend aan. ‘Was je weer op de wallen?’

‘Ja.’ Hij nam genietend een hap van zijn appel. ‘Ik heb een stok aan mijn knie gebonden en een lap om mijn hoofd gewikkeld, zodat het eruitzag alsof ik aan een oog blind was, een echte kreupele dus, en toch wilden ze me nog rekruteren om pijlen de wallen op te sjouwen.’

‘Maar je hebt je eruit weten te kletsen?’ vroeg ze met een glimlach.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Wezel quasigekwetst. ‘Wat dacht jij dan?’

‘En, hoe is de situatie?’

‘Ongewijzigd. Zij zitten daar, wij hier.’

Vanaf de wallen had hij de ruïnes in de benedenstad kunnen zien, de rookkolommen van de talloze kampvuren en zelfs, in de verte, troepen van de vijand die over de brede boulevard marcheerden. En ook de grote bressen in de buitenste wallen, die nog net te zien waren.

‘De muren hebben het zo te zien niet lang gehouden,’ had Wezel terloops opgemerkt. De oude sergeant, die op een hel-lebaard geleund aan de linker poorttoren de wacht hield, had hem alleen maar een blik toegeworpen en toen verachtelijk over de muur gespuugd. Zijn gezicht zag er zo verweerd uit dat je had kunnen denken dat hij hier al sinds het begin der tijden stond, maar onder zijn borstelige, grijze wenkbrauwen straalden zijn ogen helder en alert. Van hierboven had je een goed uitzicht en Wezel betwijfelde of de sergeant ook maar één vijandelijke beweging ontging.

‘Tja,’ had de man toen bitter gezegd. ‘Ooit hadden we een koning, die wilde dat Illian Kellar zou overtreffen in grootte en in glans. Hij liet de benedenstad aanleggen, met brede, schitterende lanen, grote pleinen en elegant slingerende wallen. Zag er leuk uit,’ gromde hij, ‘maar die leuke wallen vielen al bij de eerste bestorming. En dan die prachtige, brede straat, die liep van hier naar de nieuwe Oostpoort. Toen de wallen vielen, vluchtte iedereen die maar vluchten kon naar de oude stad, maar dankzij die fraaie, brede straat kon de vijand gemakkelijk bijna iedereen de pas afsnijden. De meesten hebben het niet gered en werden op palen gespietst die ze maakten van de platanen die langs de weg stonden.’ Hij spuugde nog een keer. ‘Ik heb gehoord dat het niet veel gescheeld heeft of de koning had alle tinnen ook nog laten vergulden, maar voordat hij de staatskas totaal kon plunderen, heeft hij kennelijk een beroerte gekregen.’

Wezel had alleen maar geknikt en was er niet op ingegaan. De straat was breed genoeg voor vier ossenkarren en ook nog voor de verkoolde resten van een trebuchet die midden tussen de ruïnes stond. Verderop stonden er nog twee; die waren niet afgebrand, maar kennelijk nooit afgebouwd.

‘Hoe zit het met die belegeringsmachines daarginds?’

De sergeant had honend gelachen. ‘Ze gingen er waarschijnlijk-

lijk van uit dat deze muren net zo gemakkelijk zouden vallen, maar daar vergisten ze zich in. Deze muren zijn door Askannon zelf gebouwd, die vallen niet!’

Wezel merkte dat zijn paardenstaart los was komen te zitten. Hij plukte het leren touwtje uit zijn haar en bond hem achtere-loos opnieuw vast.

‘Indrukwekkend: je ziet de ruïnes van de benedenstad, dan overal die vuren van de vijand, de vlaggen en tenten... en dan die palen.’ Hij rilde even. ‘Vandaag hadden ze er maar vier gespietst, het schijnt dat de slachtoffers langzaamaan opraken.’

Maar vier. Aan de overkant van de vestinggracht stonden honderd van die palen, allemaal bezet. Ze waren inmiddels te weten gekomen dat de vijandelijke troepen aan het begin van de belegering elke dag honderd vrouwen en kinderen hadden gespietst. Wezel was dankbaar dat het er die ochtend maar vier waren geweest, al wist hij dat hij hun gekerm niet snel zou kunnen vergeten. ‘Ze gooien hun doden in de rivier,’ vervolgde hij op gedempte toon. ‘Nu het langzaamaan warmer begint te worden, is de stank bijna niet te harden. Iedereen die op de wallen staat, draagt op zijn minst een gebedsband en ademt door doeken die gedrenkt zijn in gewijd water. En iedereen is bang dat de pest zal uitbreken. Ik heb van een oude sergeant gehoord dat de vijand in het begin zelfs heeft geprobeerd lijken over de wallen te gooien, maar ze konden er met hun krijgsmachines niet dicht genoeg in de buurt komen, de wallen zijn te hoog.’

‘Ja,’ zei Marla terwijl ze met haar donkere ogen een corpulente, goedgeklede man volgde die net in het gezelschap van twee jonge vrouwen de herberg betrad. Hij richtte zich dikdoenerig tot de waard en verlangde op luide toon een kamer met een groot bed. De twee vrouwen doken gegeneerd in elkaar en wisten niet waar ze moesten kijken. ‘De wallen herinneren me aan die van Askir. Zo hoog als vier huizen en bijna dubbel zo breed. Ik wist helemaal niet dat er buiten Aldar nog meer van die installaties waren. En ik heb nooit begrepen waarom ze zo breed zijn.’

‘Dat weten we nu. De vijand heeft belegeringsmachines ge-

bouwd, trebuchets, die als torens tot hoog in de hemel reiken, maar ze hebben het opgegeven. Die dingen staan er nog altijd, maar niemand bekommert zich erom. De projectielen ketsten gewoon tegen de muren af. Ze hebben kennelijk ook nog geprobeerd ze dichterbij op te stellen, ik zag er drie staan die nog voordat ze waren afgebouwd met brandpijlen in de fik zijn gezet.'

Wezel nam een slok van zijn dunbiertje, dat hem ook al een vermogen had gekost, en hij zuchtte. 'De muren zullen het houden, dat is het probleem niet.' Hij volgde haar blik naar de corpulente man, die de twee meisjes voor zich uit de trap op duwde, toen keek hij naar haar hand, waarmee ze vreemde patronen boven het tafelblad tekende, en pakte die vast. Hij vloekte zachtjes toen het spoor van duister en rook, dat ze net nog in de lucht had getekend, hem ijsig koud vastgreep. 'Laat dat,' siste hij. 'Of wil je soms dat ze je ophangen? Wat was je van plan? Hem de pest toewensen? Dan roei je gelijk de halve stad uit.'

'Nee, dat was ik ook heus niet van plan,' antwoordde Marla gepikeerd. Ze trok haar hand los en wreef over haar pols. 'Alleen maar dat hij hem niet omhoog kan krijgen.'

'En dan? Dat zal hij alleen maar op hen afreageren!' Hij schudde geërgerd zijn hoofd. 'Je weet toch hoe dat gaat?'

'Ja,' siste ze. 'Ik weet hoe het is als ze je bepotelen, je berijden, met hun stinkende adem in je gezicht kreunen en dan ook nog denken dat je er plezier aan beleeft!'

'Hoop dan maar liever dat hij snel klaarkomt,' fluisterde Wezel en hij keek steels om zich heen. Niemand leek iets te hebben gemerkt en hij slaakte een zucht van verlichting. 'Je kunt toch niet zomaar iedereen vervloeken die iets doet wat jou niet bevalt?'

'En waarom niet?' vroeg ze bits. 'Als dat zwijn een rechtschapen man was die behagen zou vinden in de ogen van de drie-eenheid, dan zou ik hem niets kunnen aandoen. Het werkt alleen als hij zich al aan mijn god heeft overgeleverd.'

'Is dat zo?' Wezel voelde een zekere opluchting toen ze knikte.

‘Natuurlijk,’ zei ze beledigd. ‘Anders zou het weinig zin hebben. Ik heb je toch al gezegd dat de goden alleen macht hebben over wie in hen geloven?’

‘Nou ja...’ Wezel ontspande een beetje. ‘Ik heb nog nooit gehoord dat een priester van Boron iemand vervloekte.’

‘Ze kunnen het en ze doen het,’ zei ze op gedempte toon. ‘Ze noemen het de straf van Boron, maar het is precies hetzelfde. Heb jij wel eens geprobeerd iemand te bestelen in de buurt van een tempel van Boron?’

‘Een keer, onopzettelijk,’ gaf hij toe en hij wendde verlegen zijn blik af. ‘Het gebeurde gewoon, hoewel ik het helemaal niet wilde.’

‘En?’

‘Ze hadden me bijna te pakken gekregen... Ik had het nog net op tijd in de gaten en kon die dikzak zijn geldbuidel weer toestoppen. Een tel later en ik zou door een wacht zijn opgepakt.’ Hij schudde ongelovig zijn hoofd. ‘Die waren me toch nijdig! Ze dachten dat ik hun een geintje flikte. Ik ben er met een paar blauwe plekken van afgekomen.’

‘Zie je wel?’ zei ze tevreden. ‘Dat is hetzelfde.’

‘O ja?’ vroeg hij sceptisch. ‘Er is toch zeker een verschil tussen Boron en de Naamloze?’

‘En wat dan wel?’

‘Afgezien van het feit dat je Boron geen bloedoffers brengt?’ merkte hij bits op en hij nam nog een slok bier. Als je dat dunne bocht nog bier kon noemen.

‘Het principe blijft hetzelfde. Of het nou bloed is, fruit, goud of gebeden. Wat je hun ook offert, het geeft hun macht over je.’ Ze hield haar hoofd schuin en keek met een duistere blik naar boven. Door het kabaal en geroezemoes in de gelagkamer heen kon Wezel de schelle kreten horen. Marla balde haar vuisten. ‘Het zou niet de verkeerde hebben getroffen,’ zei ze schor. ‘Geloof me, ik herken iemand die mijn god meer dient dan de drie-eenheid. Hij verdient nog wel wat ergers dan dat zijn haan niet meer kraait.’

‘Best mogelijk,’ zei Wezel terwijl hij zijn best deed de kreten niet te horen. De overige bezoekers leken zich er niet aan te sto-

ren. 'Maar dat is niet de reden waarom wij hier zijn.' Hij pakte haar gebalde vuisten en hield ze vast tot hij voelde dat ze haar handen ontspande. 'Jouw god zal zich om hem bekommeren,' zei hij toen zachtjes. 'In welke vorm dan ook. Ben je er inmiddels achter waarom hij ons hier wilde hebben?'

Ze schudde langzaam haar hoofd. 'Ik heb gisterennacht lang gebeden, maar hij heeft me geen visioen gestuurd. Nog niet,' voegde ze er snel aan toe. 'Ik ben ervan overtuigd dat hij ons de reden nog zal openbaren.'

'Goed dan.' Wezel huiverde bij de herinnering aan hoe ze naast haar bed geknield had gezeten en langzaam steeds meer was opgegaan in de donkere schaduw, tot ze schijnbaar geheel en al in een ondoordringbaar duister was verdwenen. In elk geval had ze niemand geofferd, dacht hij terwijl hij haar van terzijde opnam. Vanaf het eerste moment dat hij haar had gezien, destijds in Istvans herberg, toen ze eigenlijk nog kinderen waren geweest, had zij hem dieper weten te raken dan wie ook, even afgezien van Desina. Dat hij haar in staat achtte een leven aan haar duistere god te offeren en desondanks met haar aan één tafel zat, sprak boekdelen. Alleen wat er in die boeken stond, wist hij zelf nog altijd niet precies. De naamloze god stond voor alles wat slecht was aan de mens, voor afgunst, laagheid en duistere lusten, maar bovenal was hij het geweest die de necromantie over de mensen had gebracht. Het doden van een donkere priester gold voor gelovigen van de drie-eenheid als een daad die welgevallen vond in de ogen van hun goden. Eigenlijk zou ze op een brandstapel moeten branden, dacht Wezel, en toch zit ik hier met haar te praten alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

'In elk geval weten we inmiddels waar we zijn. Dat is toch al iets.'

'Ja,' zei hij chagrijnig. 'In de kroonstad van Illian. Een stad die wordt belegerd door de troepen van de necromantenkeizer.' Wezel hief zijn beker, zag dat die leeg was en zuchtte. Het brouwsel smaakte zo smerig dat hij weinig zin had er nog een-tje te bestellen. Hij keek om zich heen. Echt goed bezocht was deze tent niet, er zat hooguit een tiental gasten. Er werd op ge-

dempte toon gepraat en de stemming was bedrukt en terneer-geslagen. Dat was het probleem, niet die muren, die zouden het langer volhouden.

Gisteren had hij voorzichtig zijn oor te luisteren gelegd, wat hem meer moeite had gekost dan gewoonlijk. De mensen hier spraken Imperiaals, de keizerlijke handelstaal, maar dan in een variant die de afgelopen zevenhonderd jaar behoorlijk wat veranderingen had ondergaan, en hij had moeite hen te verstaan, of erger nog, om niet op te vallen. Dat een eppel een appel was lag voor de hand, maar wat, bij Borons sandalen, was een dekker of een karrenstuk?

‘We weten in elk geval dat Desina van plan is een poort hier-naartoe te openen,’ vervolgde Wezel. ‘Als ze daarin slaagt, kan de stad van Askir uit worden bevoorraadt.’ Hij keek naar zijn beker en schoof die toen vol afkeer van zich af. ‘Misschien is er dan ook weer fatsoenlijk bier.’ Hij keek om zich heen en schudde zijn hoofd. ‘Ik begrijp alleen niet waarom de situatie al zo beroerd is. Drie maanden... Voor een belegering is dat nog niet heel lang en toch is er al aan alles gebrek. Ik heb eens gehoord over een stad die twintig jaar lang werd belegerd. Zo lang houden ze het hier niet vol. Ik begrijp niet waarom de opslagplaatsen al zo leeg zijn.’

‘Dat kan ik je vertellen,’ zei Marla en ze gebaarde naar de waard om nog een kop thee te bestellen. Misschien moest hij dat ook eens proberen, overwoog Wezel, maar hij schudde meteen zijn hoofd. Beter niet, dat spul was zo bitter dat zijn tong ervan oprolde. ‘Ik heb daar net een gesprek over opgevangen. De opslagplaatsen zijn niet leeg, alleen wordt het graan maar mondjesmaat uitgedeeld om te zorgen dat ze langer met de voorraden doen. De graanopslag waar wij aankwamen, is als een van de eerste leeggehaald omdat het dak de afgelopen winter is gaan lekken en ze wilden vermijden dat de boel zou gaan rotten.’

‘Best mogelijk dat er nog graan is,’ gaf Wezel schoorvoetend toe, ‘maar menigeen lijdt al honger. Die twee meisjes bijvoorbeeld,’ voegde hij eraan toe met een blik in de richting van de trap.

‘Ja,’ zei ze zachtjes. ‘Maar dat heeft met volle opslagplaatsen

niets te maken. Zo lang ik leef waren de opslagplaatsen in Askir altijd goed gevuld en toch heb ik vaak genoeg honger geleden.'

Honger had Wezel zelf ook vaak genoeg meegemaakt, dat was ook de reden waarom Desina en hij aan het stelen waren geslagen, de snelste manier om je buik te vullen. Zolang je niet werd gepakt. Als je drie dagen met een oor aan een staak vastgenageld zat, schoot je met een volle maag weinig op.

'Maar wat ik niet begrijp,' zei Marla, 'is waarom de vijand de stad al in de winter is gaan belegeren.'

'Klopt,' bevestigde Wezel. 'Ze zijn als vliegen gestorven, dat hoor je telkens weer als je met de mannen op de wallen praat. Dat geeft hun een grimmig soort voldoening.'

'Maar de aanval was succesvol. Met de benedenstad erbij hebben ze meteen al de eerste dag vier van de vijf stadsdelen ingenomen.' Ze maakte een gebaar dat de hele stad omvatte. 'Slechts een enkeling heeft de kroonstad nog weten te bereiken, hoe het de rest is vergaan, weten we.' Ze bedankte het meisje dat de thee kwam brengen. 'Zoiets kennen wij niet meer,' voegde ze er zachtjes aan toe. 'Ik hoorde wel eens iets over de gevechten in de Oostmark, maar dan ging het nooit om belegeringen.'

'Maar we hebben het hier ook niet over barbaren,' bracht hij daartegen in. 'Ik heb gehoord dat de vijand in de winter zeker de helft van zijn mensen heeft verloren. Inmiddels sterven er veel minder en af en toe worden er zware wagens gesignaleerd die hen bevoorraden. En aan soldaten hebben ze waarlijk geen gebrek.' Hij keek haar aan. 'En nu? Waarom heeft jouw god ons hiernaartoe gestuurd? Wat moeten zijn priesteres en een dief hier voor hem doen?'

Marla dronk haar thee met een slok op. 'Niet lekker, wel heet,' mompelde ze meer tegen zichzelf en ze haalde haar buidel onder haar cape vandaan en legde een paar munten op tafel. 'Misschien wil hij dat wij daar zelf achter komen,' opperde ze. 'Ik stel voor dat we dat gaan doen. Zo moeilijk kan het toch niet zijn te achterhalen wat hier loos is?'

'Dat lijkt me duidelijk,' meende Wezel. Hij hing zijn rapier

aan zijn gordel en sloeg zijn nieuwe mantel om zijn schouders. 'Er is iemand nodig die de mensen moed inspreekt. Het was vast anders voordat koningin Eleonora zichzelf opofferde, maar sinds zij er niet meer is...' Hij haalde zijn schouders op. 'Volgens mij hebben de mensen hier gewoon alle moed verloren.'

'Het helpt ook niet dat ze weten dat de twee andere rijken al zijn gevallen. Van de drie koninkrijken zijn zij het enige dat nog standhoudt en ze kunnen van niemand hulp verwachten.' Marla trok haar cape dicht om zich heen terwijl Wezel de deur voor haar openhield.

In de Zuidrijken was het over het algemeen warmer dan in Askir, maar die dag droeg een koude wind de geur van sneeuw van het nabijgelegen gebergte met zich mee. De stad dankte haar omvang en invloed niet zozeer aan vruchtbare velden, maar aan de vele koper- en ijzermijnen. En aan de Illa, de rivier die vanaf hier bevaarbaar was en waar erts en andere handelswaar over naar de Lasse werd vervoerd, die verderop in zuidwestelijke richting in zee uitmondde. Alleen was de rivierhaven met de grote markt allang in vijandelijke handen gevallen.

'Waarom worden grote steden toch zo vaak genoemd naar de rivier waar ze aan liggen?'

Ze wierp hem een verbaasde blik toe. 'Waarom niet? Zo weet je tenminste waar de stad ligt en hoe je er kunt komen.'

Daar had ze natuurlijk een punt.

Net als in Askir liepen er ringwallen en verdedigingsmuren door de hele stad, alleen leek alles hier veel benauwder en meer op elkaar gedrongen. Bedrukkend, vond Wezel terwijl hij achter Marla aan door de nauwe steegjes liep.

'Waar gaan we heen?' vroeg hij.

'Naar het marktplein. Handelaars kletsen graag. En er zijn daar tempels en veel taveernes. Vandaag is het marktdag,' hielp ze hem herinneren. 'Als we ergens iets te weten kunnen komen, dan daar.' Ze draaide zich om en wees naar het punt even verderop waar de straat voor een vestingpoort eindigde. Boven de poort prijkte een verguld wapen met een griffioen.

'Of in de Kroonburcht,' zei ze. 'Ik heb nog nooit gehoord

van een adellijk huis waar niet druk wordt geïntrigeerd. Maar laten we eerst eens luisteren wat ze op de markt zeggen.'

Ook op de markt was de stemming bedrukt. De handelaars deden alsof het tot in hun ziel pijn deed dat ze het weinige wat ze nog hadden tegen waanzinnige prijzen van de hand deden. Menig koopman had twee of zelfs drie zware, met ijzer versterkte geldkisten onder zijn toonbank verstopt om alle munten in kwijt te kunnen. Maar zolang alles nog te krijgen was en elke lege kist snel vol raakte, was de situatie nog niet nijpend, althans niet voor wie het zich kon permitteren.

'De prijzen zijn veel te hoog,' zei Marla toen ze zag hoe een oudere vrouw twee aardappels teruglegde nadat de handelaar ze voor haar had afgewogen en de prijs had genoemd. De vrouw protesteerde niet maar overhandigde hem zwijgend wat kopen muntjes en vertrok met drie aardappels, die ze met beide handen tegen haar boezem drukte alsof het haar grootste schat betrof. 'Wat een afzetters. De armen worden het eerst en het hardst getroffen.'

'Dat is toch altijd zo?' zei Wezel zachtjes en hij trok haar aan de kant om een ossenkar door te laten. De os zat niet erg goed in het vlees, maar vergeleken met sommige marktbezoekers kon je hem bijna weldoorvoed noemen.

'Toch begrijp ik het niet.' Quasiterloops stak hij zijn hand uit en greep een uitgemergelde jongen die net onder een kraam door wilde duiken bij zijn magere nek vast.

'Laat me los, etterkop!' vloekte de in lompen geklede jongen terwijl hij zich probeerde los te wurmen.

'Met alle genoegen, omdat je het zo vriendelijk vraagt,' lachte Wezel. 'Ik zal je zelfs helpen om wat sneller weg te komen!'

Hij gaf de jongen een trap, zodat die naar voren werd gekaptapulteerd. De jongen rolde behendig over zijn schouder en zette het toen op een lopen, om al na een paar stappen abrupt stil te blijven staan. Hij voelde alle zakken van zijn lompen af en keek Wezel ongelovig aan.

'Bij Borons kroeshaar!' vloekte de jongen verontwaardigd. 'Vuilak, je hebt mijn buit afgepikt!'

‘Klopt,’ knikte Wezel zonder veel moeite te doen zijn vrolijkheid te verbergen. ‘Per slot van rekening is dat mijn buidel. Maar waarom schreeuw je niet nog wat harder? Die wacht daar heeft je vast nog niet gehoord.’

‘Krijg de valse jonkvrouw aan je leuter!’ schold de jongen en hij schudde dreigend met een magere vuist. ‘Dit zal je nog berouwen!’

Wezel sloeg zijn mantel open om hem de greep van zijn rapier te laten zien en de jongen verdween vloekend tussen de kraampjes.

Toen hij Marla hoorde giechelen keek Wezel haar vragend aan. Haar gezicht zat grotendeels verborgen achter haar capuchon, maar hij zag dat ze tranen in haar ogen had en een hand voor haar mond hield.

‘Borons kroeshaar!’ proestte ze en ze schudde haar hoofd. ‘Bij alle goden, het zou me niet verbaasd hebben als hij door een bliksemflits was getroffen.’ Ze veegde de tranen weg. ‘Zo jong en al zo’n briljant vloeker!’

Wezel schudde grinnikend zijn hoofd. ‘Je had Desina eens moeten horen toen ze nog een stuk jonger was dan dit schoffie. Die kon het nog veel beter en in drie verschillende talen.’

‘Ik weet het,’ hikte Marla en ze sloeg haar hand tegen haar borst om weer op adem te komen. ‘Drie keer raden van wie ze dat heeft geleerd.’ Ze keek hem aan en haalde diep adem om zich meteen weer te verslikken. ‘Waarom heb je hem die buidel niet gewoon gegeven?’ vroeg ze toen ze weer wat was bijgekomen. ‘Dat was toch je lokbuidel met alleen wat koperen muntjes erin?’

‘Ja, maar hij was onhandig,’ zei Wezel op beledigde toon. Hij keek in de richting waarin de jongen verdwenen was. ‘Zo iets moet je niet bevorderen!’

‘Je bent zelf een dief geweest, had je geen medelijden met hem?’ vroeg ze onschuldig, maar haar donkere ogen fonkelden schalks.

‘Daarom nou juist,’ gromde Wezel. ‘Hij is zo vlug als een aal, ondanks het feit dat hij er zo uitgehongerd uitziet. Die smerige lompen en zelfs dat gevloek zijn alleen maar bedoeld om medelijden te wekken. Dat weet ik, zo deden wij dat ook altijd.

Alleen oefenden wij meer voordat we onze vingers riskeerden.' Hij keek om zich heen. 'Ik vraag me alleen af waar dief nummer twee zich verscholen houdt.'

'Misschien was hij alleen,' opperde Marla.

Wezel schudde zijn hoofd. 'Dan is hij dom. Alleen word je te snel gepakt.'

'Ik was ook alleen, Wezel,' hielp ze hem herinneren. 'Niet iedereen heeft het geluk iemand te vinden die hij kan vertrouwen. Daarom benijdde ik jullie ook altijd,' ging ze op gedempte toon verder. 'Jullie deelden alles en er was geen twijfel aan dat jullie door dik en dun voor elkaar zouden instaan. Iedere partner met wie ik het ooit heb geprobeerd, wilde vroeg of laat meer van me of probeerde een dolk tussen mijn ribben te steken.'

Wezel keek haar getroffen aan. 'Het spijt me...' stotterde hij, maar ze maakte een afwerend gebaar.

'Dat is jouw schuld niet. Dat was nog voordat Istvan mij betrapte, net als jou later. Bovendien, toen ik bij Istvan wegging, volgde ik al een heel andere weg.'

Wezel wilde nog iets zeggen, maar ze trok hem aan zijn mouw en wees naar opzij. Slechts een deel van het marktplein was gevuld met kraampjes, verder deed het dienst als toneel voor acrobaten die de laatste koperen muntjes uit de zakken van de toeschouwers probeerden te krijgen. Er werden allereerste kunststukjes opgevoerd, maar de glimlach waarmee dat werd gedaan kwam op Wezel nogal gemaakt over. De beloning zou waarschijnlijk mager uitvallen.

Marla keek intussen naar een mensenmenigte die zich helemaal achteraan op het plein voor een grote tempel had verzameld. Een in pek gedompelde paal torende hoog boven de hoofden van de menigte uit, ernaast was een podium opgesteld met tafels en stoelen erop waaraan enkele goedgeklede sers en sera's hadden plaatsgenomen.

'O fijn,' zei Wezel wrang toen hij de brandstapel zag. 'We zijn net op tijd voor het amusement.' Hij kneep zijn ogen tot spleetjes om het opschrift op de nok van de tempel beter te kunnen lezen. 'Dat is een tempel van Boron,' merkte hij ver-

baasd op. ‘Sinds wanneer worden er brandstapels opgericht voor Borons tempel?’

‘Vraag liever sinds wanneer zijn priesters zulke brandstapels aansteken,’ antwoordde Marla zachtjes en ze wees naar een slanke, bijna magere gestalte in de robe van een Borondienaar die op het podium met een voornaam geklede sera stond te praten. Naast hen stonden twee tempelwachters met kruisbogen, die met een norse blik de menigte in het oog hielden.

Wezel hield een voorbijganger aan die op weg was naar de executie.

‘Zeg eens, beste man, wat gebeurt hier?’ vroeg hij en hij probeerde het hier gebruikelijke accent na te doen. De stad werd belegerd en mensen zouden op ideeën kunnen komen als ze je als vreemdeling herkenden. Wezel vond dat de man er niet uitzag als iemand die op eerlijke wijze zijn brood verdiende, al droeg hij een mand tomaten. Rotten tomaten, zag hij toen. Als hij die nog iemand kon aansmeren, was hij een ware meester in zijn vak.

‘Ze hebben een necromant betrapt. Hoe is het mogelijk dat u daar niet over hebt gehoord?’ vroeg de man en hij nam hen wantrouwend op.

‘Ik had mijn voet gebroken en mijn broer heeft me verzorgd,’ legde Marla met een verlegen lachje uit terwijl ze een lok om haar vingers wond. ‘Hij heeft het huis in al die tijd nauwelijks verlaten.’

‘En hoe weten ze dat het een necromant is?’ wilde Wezel nog weten.

‘Ze hebben gezien dat ze bij een demon lag en bovendien heeft ze bekend.’ De man rukte zijn mouw los. ‘En hou me nu niet langer op, ik wil haar zien branden.’ Met een laatste wantrouwende blik ging de man er snel vandoor.

‘Wat een chagrijn,’ bromde Wezel. Hij volgde de man nog even met zijn blik en richtte die vervolgens weer op de brandstapel en de priester.

‘Een lichtbrand,’ zei hij schor. ‘Een gewijd vuur van Boron dat de onschuldigen onberoerd laat.’ Hij keek Marla vragend aan. ‘Geloof jij dat dat mogelijk is?’

‘Als de goden het willen is alles mogelijk,’ antwoordde ze, maar hij kon aan het dunne rimpeltje op haar voorhoofd zien dat ook zij zich niet verheugde op het gebeuren.

‘Ik heb daar zo mijn twijfels over,’ weersprak Wezel haar. ‘In Aldane is er een cultus die dat ook beweert. Voor zover ik weet is er echter nog nooit een onschuldige geweest. Het is alleen maar een excuus voor necromanten om de talenten van de slachtoffers te kunnen inpikken.’

‘Dat heb ik ook gehoord,’ knikte Marla. ‘En ook dat die vuren in werkelijkheid helemaal niet gewijd zijn. Maar die man daar draagt de robe van Boron, dat is iets anders.’

Ze liepen langzaam verder naar voren. Wezel had niet erg veel haast, hij hield niet van openbare executies. In zijn beroep had het gevaar op het schavot te eindigen als attractie voor de joelende menigte altijd op de loer gelegen. Maar zelfs terwijl een dief zijn handen op een richtblok verloor, kon je er zeker van zijn dat een collega van hem ondertussen in de dichte menigte aan het werk was.

Recht en straf waren nodig om alles binnen de perken te houden, dat zag Wezel ook wel in, maar een brandstapel? In zijn kinderjaren was hij een keer maar ternauwernood aan het vuur ontkomen en Desina’s moeder was omgekomen bij een aangestoken brand. Hij had gezien wat de gulzige vlammen konden aanrichten en dat wenste hij zijn ergste vijand niet toe.

‘Ze sterven niet aan het vuur,’ fluisterde Marla alsof ze zijn gedachten had gelezen. ‘De rook verstikt hen al eerder. Als er geen wind staat die de rook verdrijft.’ Hij volgde haar blik naar een groot huis aan de rand van het marktplein. De korenbeurs, begreep Wezel toen hij het schild met de graanzakken erop zag. Op de nok van het dak stond een vlaggenmast waar een vlag traag aan hing te wapperen.

‘Dan moeten we dus maar hopen dat de wind niet aanzet,’ concludeerde hij bedremmeld.

Voor ze aan hun tocht door de nachtmerries van andere mensen waren begonnen, hadden ze zich allebei behoorlijk opgedoft; vooral Marla was een genot om aan te zien. Haar jurk en cape waren weliswaar niet voorzien van enige versieringen

of stiksels, maar Wezel wist uit ervaring dat je voor zulke stof en zulke fijne naden goudgeld moest betalen, en haar sluier was fijner geweven dan het web van een spin. Hij moest een vermogen hebben gekost.

Wezel zelf maakte een welgestelde en elegante indruk met zijn nieuwe mantel, wambuis, broek en hoed, die zelfs het gevecht tegen de krijgsvorst had overleefd, en ook de kloeke veer op zijn hoed wipte nog mee bij elke stap die hij zette, al was hij inmiddels wat korter dan aan het begin van hun reis. Tijdens het gevecht met de necromant was Wezel per ongeluk op zijn hoed gaan staan, waarbij de schacht van de veer was afgebroken. Afgezien van een winkelhaak in zijn linkermouw en Marla's verstuikte voet hadden ze het avontuur tot nu toe vrijwel ongedeerd en zonder kleerscheuren overleefd.

Waarschijnlijk was het dus aan hun elegante verschijning te danken dat een stadswacht hen ineens wenkte. Wezels hart begon meteen in zijn keel te kloppen en het kostte hem moeite vriendelijk te glimlachen toen ze gehoor gaven aan het gebaar van de gepantserde hand. Terwijl hij nog koortsachtig probeerde te bedenken waardoor hij de aandacht had getrokken of waar hij zich in deze vreemde stad al aan schuldig had gemaakt, begreep Marla het meteen en ze lachte zachtjes.

'Rustig maar,' zei ze en ze knikte tegen een andere wacht die een zwaar touw voor hen optilde. Ze kwamen in een ruimte die wederom met een touw was afgezet en moesten toen een lang pad door de mensenmenigte heen aflopen tot ze bij een trap kwamen. De trap leidde naar het podium waar de priester en de sera nog altijd in gesprek waren. Achteraan waren zitplaatsen voor de adel en de betere standen van Illian, die zich een dergelijk schouwspel niet wilden laten ontgaan. 'Hij denkt dat we van adel zijn, of in elk geval belangrijk.' Ze grijsde breeduit. 'De beste dieven zijn altijd goedgekleed, denk maar aan de woekeraars!'

'Dan kunnen we hem maar beter niet tegenspreken,' meende Wezel en hij bood haar zijn arm terwijl ze samen de houten trap beklommen. Hij zag dat ze een grimas trok toen ze op haar pijnlijke voet leunde. 'We moeten wat aan je enkel doen,' zei hij.

‘Ja, maar later. Dit is niet het juiste tijdstip.’

Een jonge vrouw in een page-uniform, met een stoffen broek die zo strak zat dat haar benen bijna onbetamelijk werden benadrukt, bracht hen naar twee vrije plaatsen bij een laag tafeltje.

‘Mijn naam is Serene,’ zei ze. ‘Als u wensen hebt, roep mij dan. Meester Ludwig laat weten dat het hem een eer is u vandaag als zijn gasten te mogen begroeten. Hij adviseert de Sperberacher, een krachtige rode wijn met een uitgelezen bouquet. Daarbij biedt hij u een braadstuk aan in een donkere paddenstoelensaus.’ Ze boog iets naar voren. ‘Als u de munten ervoor hebt, dan is hij ook bereid zijn privévoorraad koffie met u te delen.’

‘Dank je,’ zei Marla vriendelijk. ‘Mijn broer en ik weten het aanbod te waarderen.’ Ze fronste haar voorhoofd. ‘En kunt u ook nog vertellen wie meester Ludwig is?’

‘Hij is de eigenaar van De Gouden Ketel hier aan het marktplein, sera. Als u hem nog niet kent, zal hij u daar graag in de toekomst als zijn gasten ontvangen.’

‘Dank je, Serene,’ zei Marla minzaam. ‘Een karaf van de aanbevolen wijn en twee kelken graag.’ Tussen Marla’s vingertoppen verscheen een zilveren munt. ‘En bedankt voor je vriendelijkheid.’

‘Zo, zo, een braadstuk biedt meester Ludwig ons aan. Hoe toepasselijk,’ merkte Wezel wrang op toen de jonge sera buiten gehoorsafstand was. Zijn blik viel op de brandstapel en de paal die daar omhoogstak. Aan de dikke eikenhouten balken waren met schroefbouten zware kettingen bevestigd. Hij draaide zich om en keek de page na, die zich naar een oudere, in kant en zijde geklede sera haastte die met een gebiedend gebaar aandacht eiste.

‘Zo doe je dus zaken,’ zei hij vol afschuw. Hij keek naar de paal. ‘Moet je zien hoe de halsboei is aangebracht. Ze wordt niet alleen verbrand, maar door de manier waarop ze wordt vastgeketend is ze gedwongen toe te zien hoe wij hier smakelijk zitten te dineren. Stel je dat eens voor: je weet dat je gaat sterven en dat het aanschouwen van jouw dood voor de hoge sers

en sera's als amusement dient tussen voor- en hoofdgerecht. Een braadstuk!

'Praat wat zachter!' fluisterde Marla vermanend terwijl ze een glimlach rond haar lippen toverde en elegant een matrone toeknikte die hen even verderop met gefronst voorhoofd opnam. 'Trek een vriendelijk gezicht en doe alsof je dit allemaal vanzelfsprekend vindt.'

'Heb jij er soms ervaring mee bij zulk gezelschap in de gunst te komen?' vroeg Wezel wrevelig, maar toen een andere page hun op een zilveren dienblad de karaf en de wijn serveerde, volgde hij Marla's advies op en hij glimlachte. Vriendelijk.

'Ja,' antwoordde Marla zonder haar lippen te bewegen, die nog altijd welwillend glimlachten. 'Doe niet al te vriendelijk tegen de meisjes van de bediening, ze... O, vergeet het,' viel ze zichzelf in de rede toen ze zag hoe een van de gasten naar SereNES achterwerk greep, waarop die zich alleen maar glimlachend met een elegante draai uit zijn vingers bevrijdde, een kunststukje waar ze duidelijk ervaring in had.

'Kennelijk verkoopt die meester Ludwig meer dan alleen wijn en vlees. En moet je zien wie daar aankomt,' voegde ze er geërgerd aan toe. 'Onze vriend uit de taveerne, net bevestigd in zijn mannelijkheid en welgemoed bij het vooruitzicht op het schouwspel dat weldra zal volgen.' Ze keek Wezel verwijtend aan. 'Ik wou dat je me net niet had tegengehouden, ik had graag zijn dag verpest.'

Wezel reageerde niet, want dan had hij moeten toegeven dat hij het inmiddels met haar eens was.

Langzaam vulde het podium zich met alles wat mooi, rijk en machtig was in de stad. Een gelegenheid om te pronken, dacht Wezel verbitterd, terwijl hij probeerde in te schatten wie die mensen allemaal waren.

De meesten waren van adel, goed herkenbaar aan de kostbare borduursels op hun kleding en de zwaarden die ze aan hun zij droegen. Ze lachten en schertsten luidruchtig, leken volkomen onbekommerd en onaangedaan. Wezel had tussen twee daken door uitzicht op de stadsmuur en hij zag de wachters er-

overheen lopen. Dat de stad belegerd werd, interesseerde deze hoge sers en sera's kennelijk weinig.

Dan waren er nog de succesvolle handelsheren en kooplieden. Qua mode aapten ze de adel na, afgezien van de gouden en zilveren borduursels. Voor menigeen was de belegering vast een geschenk der goden, omdat ze hun waren nu duur konden verkopen. De overige aanwezigen op het podium hadden tot taak onzichtbaar te zijn; de dienstbodes, kameniers en schrijvers die zorgvuldig wisten te vermijden dat hun eventuele gedachten van hun gezicht konden worden afgelezen.

Een uitgelezen gezelschap, dacht Wezel vol afschuw. In Askir had de adel minder invloed, het was een stad van handelaars die met een pennenstreek onder een contract vaak meer macht uitoefenden dan iemand van adel met al zijn ridders bij elkaar. Sommigen waren rechtschapen en godvrezend en deden gewetensvol hun werk, anderen wisten hoe ze zich aan zwakkeren konden verrijken. Dat was het soort dat Wezel altijd graag in de nachtelijke uren een bezoekje had gebracht. Qua zelfingenomenheid werden ze alleen door de adel overtroffen.

Maar zelfs onder de edellieden was er af en toe iemand voor wie Wezel respect kon hebben. Baronet Tarkan van Freise bijvoorbeeld, die zijn gezondheid en bijna zijn leven had opgeofferd om Askir te verdedigen tegen de aanval van de necromantenkeizer. Over het algemeen had hij voor de adel echter minder achting dan voor de dief met zijn grote mond van daar-net.

‘Werk van eigen hand voedt de mensen eerlijk,’ had Istvan, hun pleegvader, altijd gezegd. ‘Als velen met hun handen moeten werken voor iemand wiens eigen handen niets uitvoeren, dan bederft dat het karakter.’

En ook al had Wezel altijd geleefd van het werk van zijn eigen handen en het geld van anderen, toch zag hij dat niet heel anders. Want wat Istvan daarmee aan de kaak wilde stellen, was voornamelijk de hebzucht, en daar ontbrak het Wezel vrijwel geheel en al aan. Hij was tevreden als hij had wat hij nodig had.

Marla schopte hem zachtjes en knikte in de richting van de

priester en de voornaam geklede sera, die nog altijd stonden te praten. Nu ze hen van dichterbij konden bekijken, sprongen drie dingen duidelijk in het oog: de met goud aangebrachte tekens op zijn gewaad die erop wezen dat hij de opperste dienaar van zijn geloof was, dat hij hooguit dertig jaar oud was en dus rijkelijk jong voor dat ambt en dat de sera, die vanuit de verte met haar slanke en bevallige figuur een jeugdige indruk had gemaakt, hoogbejaard was. Ze droeg haar rimpels als banieren, en anders dan de meeste sera's hier droeg ze geen poeder of schmink. Vanuit de verte had het een vriendelijk onderonsje geleken, maar dat was het duidelijk niet. Haar gefronste wenkbrauwen en haar rimpelige mond, die ze tot een smal streepje had geperst, maakten er geen geheim van dat de sera zeer ontevreden was met de priester.

Met haar linkerhand wees ze steeds weer naar de brandstapel en Wezel verwachtte bijna dat ze zou gaan stampvoeten. De jonge priester leek echter niet onder de indruk en schudde alleen het hoofd. Wat voor argumenten de oudere sera ook naar voren bracht, zijn reactie was steeds dezelfde: hij glimlachte alsof hij duidelijk wilde maken dat hij het haar niet kwalijk nam dat ze er een andere mening op na hield en schudde dan zijn hoofd.

‘Ik vraag me af wie zij is,’ hoorde Wezel Marla fluisteren. ‘Haar woord moet gewicht hebben als ze zo tegen hem kan praten, ook al wil hij niet horen wat ze zegt. Die priester heeft een mening van steen, vooropgezet en onwrikbaar. Ik weet niet wat er met hem is,’ voegde ze er zo zachtjes aan toe dat Wezel haar bijna niet meer kon verstaan. ‘Maar van zijn blik alleen al krijg ik de rillingen.’

En daar was wel wat voor nodig, bedacht Wezel. Per slot van rekening was het Marla die dat zei. Voor priesters van Boron had Wezel over het algemeen veel respect. Op de harde markt in Askir was een kleine schrijn waar een broeder bij stond die moeiteloos in Wezels ziel leek te kunnen kijken. De priester was er al meermaals in geslaagd Wezel zijn dwalingen te laten inzien en uiteindelijk had hij hem zelfs zijn zegen gegeven. Een zegen die hem, zo moest Wezel stiekem toegeven, des-

tijds moed had gegeven toen hij zich teweer had moeten stellen tegen de zielenruiters.

Eén ding hadden alle priesters van Boron gemeen: een onwankelbaar geloof in hun god en de gerechtigheid. Voor dat laatste was echter iets heel bijzonders nodig: de vaardigheid beide kanten te kunnen zien en alle argumenten aan te horen. Het kwam maar zelden voor dat iemand voor de god zelf trad om voor zijn ogen getuigenis af te leggen, meestal losten de priesters van Boron onenigheden enkel met hun scherpe verstand op. De zelfgenoegzaamheid van deze priester hier had Wezel bij andere dienaren van Boron nog nooit gezien.

Hoewel Marla en Wezel alleen maar zaten af te wachten wat er zou gebeuren, ondertussen met mate de wijn aansprekend, trokken ze toch veel bekijks. Steeds weer rustten er nieuwsgierige blikken op hen of fronste een glad gepoederd voorhoofd zich, kennelijk in een poging zich te herinneren waar, of beter gezegd of, men dit stelletje al eens eerder had gezien.

‘Ik geloof niet dat het slim was hiernaartoe te komen,’ zei Wezel met de kelk voor zijn mond, zodat niemand zijn woorden van zijn lippen zou kunnen lezen. ‘De stad wordt al maanden belegerd en iedereen die hier van mening is dat hij iets voorstelt kent iedereen die dat ook van zichzelf denkt. Er zijn hier de afgelopen maanden geen nieuwelingen bij gekomen, niemand gelooft dat wij hier thuishoren.’

‘We moeten gewoon overtuigend zijn,’ antwoordde Marla al net zo onopvallend terwijl ze vriendelijk een oudere ser toeknikte die zijn mollige vrouw aan zijn arm meevoerde. De blik die de vrouw eerst Marla en daarna haar man toewierp, sprak boekdelen en Wezel kreeg bijna medelijden met de ser. ‘Daar heb je een zekere ongegeneerdheid voor nodig en vooral goud.’ Ze friemelde schijnbaar verveeld aan haar sluier. ‘Ongegeneerd zijn we wel, hoe staat het ervoor met het vermogen?’

‘Moet ik nog betalen ook voor dit avontuur?’ vroeg Wezel kwaaiig.

‘Wie van ons twee heeft er nou een staatsschat gestolen?’ antwoordde Marla met een vals lachje en ze leunde elegant

achterover. ‘Zeg eens, hoeveel goud heb je nog bij je?’

‘Tien handels- en acht dubbele kronen. En nog wat zilver.’ Een vermogen. In Askir was je daarmee verzekerd van een goed verzorgd leventje. Een handelskroon was ongeveer vijftig kronen waard en voor zo’n honderd kronen kon je al een zwaardschip laten bouwen.

Ze keek hem verrast aan. ‘Jij bent niet goed wijs, wist je dat? Het is een wonder dat je met al dat gewicht nog kunt lopen!’

‘Je vergeet te glimlachen,’ hielp Wezel haar herinneren en haar lippen krulden zich meteen weer, maar haar ogen deden niet mee. ‘Ik wist niet waar de reis naartoe zou gaan en goud komt altijd van pas.’

‘Goed,’ zei Marla. ‘Het is natuurlijk altijd handig als je niemand hoeft te bestelen. Bovendien kennen we hier ook geen goede heler. Hoe doen we het?’

‘Wat?’

‘Wat vertellen we als iemand ernaar vraagt? Een variant op de Barenetruc?’

Barene was een stadje in Aldane aan de grens naar Rangor. Veel verder kon je vanuit Askir niet reizen zonder Aldane te verlaten. Iedereen wist hoe trots de Aldanezen waren, maar ze golden ook als naïef en niet erg handig in zaken. Je kon je nauwelijks een gemakkelijker slachtoffer voorstellen dan een wereldvreemde edelman uit Aldane met meer goud dan verstand. Het perfecte lokaas. Nog zo’n wijsheid uit Istvans mond: een eerbaar man kan je niet bedriegen. Jammer alleen, bedacht Wezel, dat er daar maar zo weinig van waren.

Maar wat je ook van Wezel kon zeggen, een bedrieger was hij niet. Wat overigens niet betekende dat hij de truc niet kende. Iedereen kende die, alleen de slachtoffers niet. Hij knikte bijna onmerkbaar. Er was alleen één probleem. ‘Ik denk niet dat iemand hier ooit van Barene heeft gehoord.’

‘Oké,’ zei ze. ‘Een andere stad misschien? Van hier? Kun jij er een bedenken?’

‘Ik ken er maar eentje,’ zei Wezel. ‘Lassahndaar, maar aan meer dan de naam kan ik je niet helpen. Ik weet alleen dat Thalak die plaats al vroeg heeft bezet.’